

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 15 listopada 2018 r.;
- Uwzględnienie skargi o stwierdzenie nieważności i ostateczne stwierdzenie nieważności spornej decyzji oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 15 listopada 2018 r. Sąd wydał będący przedmiotem niniejszego odwołania wyrok T-406/11, Prosegur Compañía de Seguridad/Komisja⁽¹⁾. W wyroku tym Sąd oddalił wniesioną przez Prosegur Compañía de Seguridad skargę przeciwko wydanej przez Komisję Europejską decyzji z dnia 12 stycznia 2011 r.⁽²⁾ dotyczącej uregulowanej w art. 12 ust. 5 hiszpańskiej ustawy o podatku od osób prawnych „finansowej wartości firmy”.

Wnosząca odwołanie opiera je na jednym zarzucie, dotyczącym naruszeń prawa, jakich miał się dopuścić w zaskarżonym wyroku Sąd dokonując wykładni art. 107 ust. 1 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w zakresie dotyczącym pojęcia „selektywności”.

Wnosząca odwołanie podnosi w szczególności, że Sąd:

- dopuścił się błędu co do określenia na pierwszym etapie analizy selektywności systemu stanowiącego punkt odniesienia;
- dopuścił się błędu co do określenia celu, z punktu widzenia którego należy na drugim etapie analizy selektywności ocenić różnego rodzaju sytuacje faktyczne i prawne;
- co za tym idzie, Sąd dopuścił się również błędu co do rozkładu ciężaru dowodu i zastosowania zasady proporcjonalności;
- tytułem ewentualnym, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędu w przeprowadzanej analizie rzekomego braku dowodu istnienia związku przyczynowego pomiędzy niemożnością transgranicznego łączenia się przedsiębiorstw a nabywaniem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach oraz
- tytułem ewentualnym, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędu odrzucając tezę o możliwości rozgraniczenia środka w zależności od określonego w procentach stopnia sprawowania kontroli.

Poza tym, że jego rozumowanie było nieprawidłowe pod względem prawnym, Sąd w wielu kwestiach zastąpił rozumowanie przyjęte w decyzji swym własnym, odmiennym rozumowaniem, dopuszczając się w ten sposób kolejnych naruszeń prawa.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 15 listopada 2018 r. Prosegur Compañía de Seguridad/Commission (T-406/11, niepublikowany, EU:T:2018:793).

⁽²⁾ Decyzja Komisji z dnia 12 stycznia 2011 r. 2011/282/UE w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię (Dz.U. 2011, L 135, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2019 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska

(Sprawa C-63/19)

(2019/C 112/41)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, F. Tomat, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez stosowanie obniżki stawki podatku akcyzowego na podstawie regionalnych przepisów przyjętych przez region Friuli-Wenecja Julijska, przewidujących system składek od benzyny i oleju napędowego stosowanych jako paliwo silnikowe dotyczący sprzedaży tych produktów mieszkańcom regionu Friuli-Wenecja Julijska, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 i 19 dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej⁽¹⁾.
- obciążenie Republika Włoska kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Regionalne przepisy wydane przez region Friuli-Wenecja Julijska wprowadziły system składek od benzyny i oleju napędowego stosowanych jako paliwo silnikowe dotyczący sprzedaży tych produktów mieszkańcom regionu Friuli-Wenecja Julijska. System ten przewiduje zasadniczo, że w chwili zakupu paliwa z dystrybutora prowadzący stację paliw powinni uiścić stałą kwotę (od litra), obniżając cenę należną za to paliwo. Regionalny organ administracji zwraca prowadzącym stacje paliw kwotę wypłaconą przy zakupach paliwa dokonanych przez uprawnione osoby.

Systematyka dyrektywy 2003/96/WE, w której dokonano restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej, wymaga, by na całym terytorium wszystkich państw członkowskich istniał jednolity poziom opodatkowania dla poszczególnych produktów i zastosowań. Zasada ta wynika z ogólnej ratio legis dyrektywy, a w szczególności z zapisów motywów 5 i 15, a także z brzmienia przepisów samej dyrektywy oraz wykładni systemowej całości tych przepisów. Od zasady, zgodnie z którą każde państwo członkowskie powinno ustanowić jednolity poziom opodatkowania dla poszczególnych produktów i zastosowań, można wprowadzić odstępstwo wyłącznie w przypadkach wyraźnie określonych w samej dyrektywie. Dyrektywa 2003/96 zawiera szereg przepisów upoważniających państwa członkowskie do stosowania obniżek, zwolnień lub zróżnicowania dotyczących poziomu opodatkowania dla określonych produktów lub zastosowań. Są to w szczególności przepisy art. 5, 7, 15, 16 i 17, a także art. 18 i 19 dyrektywy. Te obniżki, zwolnienia lub zróżnicowanie mogą być wprowadzane przez państwa członkowskie według zasad określonych w art. 6 dyrektywy. Ten przepis stanowi, że państwa członkowskie mogą przyznawać zwolnienia lub obniżki bezpośrednio albo przez zróżnicowaną stawkę, albo przez refundowanie całości lub części kwoty opodatkowania.

Zdaniem Komisji niniejszy przypadek stanowi obniżkę stawki akcyzy od paliwa silnikowego niedozwoloną przez dyrektywę 2003/96/WE dotyczącą opodatkowania produktów energetycznych.

Komisja podnosi więc, że w niniejszym przypadku Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 i 19 dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 283, s. 51.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 15 listopada 2018 r. w sprawie T-219/10 RENV, World Duty Free Group/Komisja, wniesione w dniu 29 stycznia 2019 r. przez Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-64/19 P)

(2019/C 112/42)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. A. Sampol Pucurull, pełnomocnik)